

С мен влиза и Бог

Няма по-голяма власт от това да си талантлив

бъда днес лидер на една партия и да си взимам от "Цанков камък" по 2-3 милиона. Вече остарях да гледам как едни случайни хора са в прожекторите и изместват дневния ред на обществото. Много дълго съм мълчал и се уморих да гледам лъжите срещу себе си. Питаш ме за болезнените преживявания - не искам да си ги спомням...

- Хората, на които не можа да простя за тези години?

- Напоследък установих, че аз по-скоро трудно мога да простя на себе си. Защото хората, на които не мога да простя, са предателите. На 60 години съм имал много приятели и много предатели. И защо казвам, че на себе си не мога да простя - защото, когато обикновен човек нещо ти направи, ти го подминаваш и повече не го виждаш. Но когато приятел те предаде, болката е много голяма по една проста причина - че в това предателство съучастник си и ти самият.

- Не смяташ ли, че си канен от политиците, защото си Вежди, защото си голям български художник и искат да използват твоето име?

- Разбира се, че канят имена, защото в крайна сметка има едни, които купуват гласове, има други, които носят гласове. Така е разделен светът. Аз съм продаваема стока, конвертируема. Обвиненията за геноцид над етносите сяха да продължат, ако аз не бях останал в правителството. Проявих отговорност, за която сега се оплаквам, че малко ми тежи, но поех и отговорността към държавата - да стана заложник, но да не позволя на никого да каже, че България няма в управлението си етнически турчин. Исках да дам един пример.

- Беше ми казал преди години: искам животът ми да мине с една малка водка, една малка пластика и една малка...

- Дъщеричка. Мечтах да имам дъщеричка. Колко е хубаво, че сме приятели от толкова години. Но пък сега Господ ме дари със Снежка и две внучки. Валя, бъркаш ми в душата... Аз бях много самотен, когато се разделих с първата си жена, синът ми вече беше голям, мина му пубертетът, завъртяха се гаджета около него, аз останах съвсем сам. Този период на самотност беше труден за мен и много исках да имам жена до себе си, която да ми създаде дом. Аз съм домашар, много обичам дома, мечтаех да имам нещо женско около себе си. Понеможее съм отгледал вече син, знаех мъжко-

то какво е, но женското е друго - по-нежното, по-дипломатичното. И си казвах - няма ли най-после да се задомя и да ми дойде една дъщеричка до мен, да й се радвам, да ми създава красота... Господ

като че ли ме чу и ме срещна със Снежка. Тя пък ми доведе едно прекрасно момиче, където пи-

шат наляво-надясно - доведената дъщеря на Вежди. А аз си я имам повече от дъщеря, ние сме прекрасни приятели, едно свястно, умно дете. Синът ми се ожени, родиха се две внучки, страхотно симпатични - кокошчици малки и те си ми кудкудякат... И като че ли къщата ми се напълни набързо отвсякъде с женско. Това са ми най-красивите моменти, които често ми липсват сега. Всяка неделя целият род се събираме тук, и на Снежка й доставя страхотно удоволствие да посреща гости. Аз съм темерут, като млъкна..., но тя е по-приказлива, събаря бариери.

- При вас има невероятен баланс и хармония.

- Това може да е гаранция за по-дълго съжителство, иначе ако бяхме двама художници да живеем заедно тук, щяхме да се скараме кой е по-голям гений.

- Много цветя има в дома ти. Снежка ми е казвала, че като сте се запознавали

преди години, ти не си обичал цъфтящи цветя. Нямало е нищо едно сандъче в къщата. Асоциирал си ги със смъртта на

майка си. Защо?

- Да, това е истина. Моята жена, от както сме заедно, ме накарва да имам отношение към жив цвят. Като дете на 11 години, няма да забравя на погребението на моята майка колко много цветя имаше. Това беше уникално погребение с много народ, с много цветя, които ги слагаха върху нея. И аз изревнувах майка си от цветята. Не исках да я пускам да я погребват. Бях се вкопчил за нея в ковчега и когато започнаха да я спускат надолу, едвам ме откопчиха - 5-6 човека ме хванаха, издърпаха ме и в ръцете ми остана един сноп от цветя, както съм ги сграбчил. И когато я пуснаха майка ми в гроба, изпитах ревност и отвращение към тези цветя. Намразих ги! Много дълги години не понасях цветя. В градината имаше само зелени растения. 15 години костваше на Снежка да ме накарва да приема цвета. И сега вече сам се хващам, че се оглеждам за цветни насаждения.

Магнолията цъфти, японската череша... А не давах на Снежка да посади дори

теменужки в двора, вътре в къщата ми нямаше едно цветно цвете, само фикуси...

- В ателието ти все едно е светая светих.

- Това е моята кухня. Тук се пече хлябът. Ето, виждаш този гол рицар - повече от два метра е. Глината е още топла. Е, ще го направим малко обличен. Стига със съблечените рицари. Всяка вечер ми навам в ателието по малко да го чопля, да го позавъртя...

- Като влезеш в ателието да работиш, забравяш ли всичко останало?

- Да. Тук става нещо друго - като че ли заедно с мен тук влиза и Бог и всичко забравям. Включително и кучетата. Тук са снимки на много хора - вечерите, когато имам време, един по един ги хващам да им правя портрети. Това са хора, които аз обичам - Коко Азарян, искам да му направя портрет, това е Марин Дринов, Владимир Димитров-Майстора, Ал

Пачино ми е интересен, един уморен папа искам да направя, Георги Джагаров се каня отдавна да го подхвам, Златю Бояджиев на по-млади години, Джон Ленън, Дамян Дамянов, на Виктор Пасков вече направих портрет, на Христо Стоичков искам да започна...

- Виждам еротичните ти пастели. Когато ти дойде това вдъхновение?

- Тази тема ми дойде съвсем случайно...

- След някое заседание на правителството?

- Не. Темата ми дойде миналото лято, пътувахме със Снежка с "Куин-

Мери 2" и слязохме в Норвегия на едно пристанище и отидохме да видим един музей. И в книжарницата на музея видях една книга, която аз не бях виждал - "Еротиката в рисунките на Роден". Купих си я - брилянтни рисунки. Върнахме се и още на самия кораб се затворих в каютата, жена ми си ходеше наляво-надясно, аз си правех еротични рисунки. И така станаха над 300 на брой. Всичко е въпрос на въображение. Ще направя изложба за 60-ата си годишнина с еротиката.

- Можеш ли да си представиш, че един ден това около теб - пластики, рисунки... може да изчезне?

- Това е все едно на човек да му изчезне вярата. Аз винаги съм си задавал въпроса, защо хората не коленичат навсякъде да се молят, а търсят амвона. Ами простичко е - защото един художник там е нарисувал образа на Христос. И човекът търси образа. А се оказва, че образът на Христос за обществото го е дал един художник. Така че, ако на човек му изчезне вярата, тогава може да е прав Вапцаров - след вярата нищо не остава!

- Много приказки ми разказа, но не е ли тъжна твоята приказка?

- Правенето на изкуство е много тъжно занимание. Навремето с теб направихме едно интервю и го пазя до днес, в което казах: Ние, всички живи хора, сме едни търговци. Все нещо произвеждаме и продаваме. Ако този, който продава сирене, ползва за материал млякото, ние пък, художниците, продаваме един духовен продукт, като нашият материал са сълзите и радостите. Ние сме търговци на чувства.

- Какво от момчето остана в теб?

- Остана един Вежди на 60 години, който все повече не си харесва носа, все повече не си харесва тялото, все повече не си харесва белите коси и бради, все повече не си харесва зъболекаря, който все по-често му ремонтира зъбите. Все повече се променя човек. Все повече го няма онова младото, амбициозно, нахакано, безпардонно, жизнено, живо момче. Искам-не искам започвам да разбирам, че акълът ми е същият, но бавно тялото започва да ме предава. Остарявам и искам-не искам трябва да го приема. Аз съм малко по-реален човек и Снежка все ми се кара като кажа: "Абе аз сега като умра" и тя реагира: "Стига пак си заумираш!"

- Нещо, от което много се страхуваш? Изпитваш ужас...

- Имам, разбира се, страхове. Няма да се правя на герой. Страх ме е от смъртта. Определено ме е страх. Да, живее ми се! Хубав е животът, слънцето е хубаво.

- А защо мислиш за смъртта?

- Защото все по-често започнах да изпращам приятелите си на гробищата, а на всичкото отгоре към моето министерство е и Алеята на творците в гробищата и все по-често разписвам за гробове. Страх ме от края на живота, защото бих искал още неща да направя. Хиляди пъти съм казвал, че изкуството е най-красивата илюзия за бягство, най-красивата лъжа. Още малко ми се иска красиво да полъжа...

Никога не мога да простя на предателите

Бях намразил цветята заради погребението на майка ми

И днес мина ли през Арбанаси, слагам китка на гроба на Илия Павлов

Лиших се от съблазните на живота